

spaserede nu afsted ude paa Landevejen, der førte langsmed Engene op til Skoven.

Det var en af disse meget lyse og meget stille Sommeraftener, der med al deres Fred kan være saa uhjemlige. Tavs og øde strakte den skyggeløse Jord sig henunder en ligesom udslukt Himmel uden Sol og uden Stjerner. Solen var forsvunden uden al Højtidelighed, havde kun efterladt en lille, rødlig Taageplet over Horisonten. Der var paa hele Himlen ikke en Sky, der kunde indfange de stigende Straaler og kaste dem tilbage over Jorden som en Afglans af Dagens Herlighed. Hist og her paa Bakkerne glødede en Rude, — det var alt.

Men nede omkring Aaen vaagnede der, saasnart Solen var borte, et eget aandeagtigt Liv. Engene begyndte at indspinde sig i graalige Taagevæv, — snart skjultes hele den milebrede Dalbund af en bølgende Røg. Det saae ud, som om Fjorden nu mod Natten paa Genfærds Vis tog sit gamle Leje i Besiddelse. Som en rygende Brænding, et Spøgelsehav, væltede den blege Damp sig mellem Bakkerne.

Og paa en Gang sporedes der Liv derude. Et hornet Hoved dukkede op af Taagehavet og brølte. Lidt efter skimtedes Overkroppen af et Menneske, en Mand, der bagtil syntes at ende i et mørkt Dyrelegeme med rejst Hale. Snart saaes et Mylr af hornede Hoveder, der trængte sig omkring ham med løftede Snuder og stødte Damp ud af Næseborene. Manden svang noget over sit Hoved og gav nu og da et Raab fra sig — man maatte tænke paa en Kentaur i Kamp med en Flok Søuhyrer.

Det var Kærsholms tre hundrede Stykker Kvæg, som dreves hjemad af en Hyrde med en knaldende Pisk. Det tog sig fra Landevejen ud, som om Dyrene bevægede sig svømmende. Man kunde ikke se andet af dem end Hovederne og de mørke Rygge, der var i en egen gyngende eller svajende Bevægelse. Og Taagerøgen drev henover dem og udviskede alle Omrids.

Per havde sat sig til Hvile paa en Bænk, der stod under et Træ bagved Landevejsgrøften. Med Haanden under Hovedet fulgte han denne hjemvandrende Hjord, indtil den atter opslugtes af Taagen. Smaa Flokke af Krager kom nu og da træk-